

Πέσαχ:

Ο δρόμος ο λιγότερο ταξιδεμένος ή πέρασμα στην ελευθερία

της ΥΒΕΤ ΝΑΧΜΙΑ-ΜΕΣΣΙΝΑ

Για εμάς που νοιαζόμαστε για την εξέλιξή μας, το Πέσαχ μάς ανοίγεται ένας δρόμος που αν τον προχωρήσουμε μπορούμε να γίνουμε καλύτεροι, πιο ελεύθεροι.

Η Αγκαντά (ιστορία) είναι απλή. Ένας λαός στη διασπορά είναι υποταγμένος σε έναν άλλο λαό που τον κακομεταχειρίζεται και τον ταπεινώνει. Κάποια μέρα δεν αντέχει πια και λέει «φτάνει, δεν θα συνεχίσω να ζω κάτω από τέτοιες μίζερες συνθήκες». Οργανώνεται, κάνει ένα σχέδιο για τη φυγή του, και μία μέρα ανοίγει την πόρτα και κάνει το πρώτο βήμα. Καθοδηγούμενος από το Θεό στον οποίο πιστεύει φεύγει για τον τόπο που του υποδεικνύει Αυτός. Προορισμός του ένα καλύτερο μέλλον σε ένα μέρος που να νιώθει στο σπίτι του.

Αφήνοντας πίσω του το οικείο περιβάλλον και ρισκάροντας τη ζωή του παίρνει τη δύναμη της ζωής του πάλι στα χέρια του. Τολμά και γίνεται ξανά κυρίαρχος της ζωής του. Έξοδος. Ένας σκλάβος στο δρόμο πάει βήμα βήμα προς την ελευθερία για να φτάσει στη γη της επαγγελίας του.

Όλοι μας είμαστε «σκλάβοι» σε κάτι και κάθε χρόνο με την επανάληψη της γιορτής καλούμαστε να πετάξουμε άλλο ένα στρώμα σκλαβιάς. Να βγούμε από τη δική μας Μιτσαράιμ (Αίγυπτο), που στα εβραϊκά σημαίνει «όριο» (από τη λέξη *Μείτσαρίμ*). Με άλλα λόγια για να ελευθερωθούμε πρέπει να ξεπεράσουμε τα όριά μας. Να βγούμε από την ασφάλεια του γνωστού και του ασφαλούς. Να πετάξουμε άλλο ένα στρώμα

άχρηστου υλικού από πάνω μας.

Αρχίζουμε από τα εύκολα για να ανεβούμε σταδιακά στα δύσκολα. Τα πρώτα χρόνια απελευθερωνόμαστε από την σκλαβιά μας στο υλικό επίπεδο, ύστερα στο συναισθηματικό και αργότερα στο νοητικό και πνευματικό. Στους Ισραηλίτες πήρε 40 ολόκληρα χρόνια περιπλάνησης στην έρημο έως ότου να πετάξουν ολοκληρωτικά από πάνω τους τα στρώματα της σκλαβιάς και να τους επιτραπεί να εισέλθουν στη γη της επαγγελίας τους.

Δεν είναι εύκολο πράγμα η απόκτηση της ελευθερίας. Θέλει διαρκή επαγρύπνηση, επιμονή, συνείδηση. Θέλει να ζούμε στο τώρα και να δράττουμε τις ευκαιρίες να γίνουμε καλύτεροι. Θέλει αγάπη και πίστη. Αλλά κυρίως θέλει δουλειά για να σμιλέψουμε τον εαυτό μας και σταδιακά να ελευθερωθούμε από τα σκουπίδια που καθέννας μας κουβαλάει.

Ας είναι το Πέσαχ μια ετήσια υπόμνηση για το πού φτάσαμε στο δρόμο της ελευθερίας και μια ευκαιρία να θέσουμε τους επόμενους στόχους που θέλουμε να κατακτήσουμε. Και σε αντίθεση με τον υπόλοιπο χρόνο που τρώμε ψωμί που φουσκώνει όπως τα δικά μας εγώ, ας θυμηθούμε το Πέσαχ να είμαστε ταπεινοί σαν την επίπεδη, λεπτή ματσά.

Με αγάπη και ευχές για καλή επιτυχία στον δρόμο της προσωπικής μας απελευθέρωσης.